

XIX

СЛИЗЬКА ДОРОГА

Хто спускався на громаку з високої гори?.. Спершу не то спускатись, — униз страшно глянути... Як уперше сядеш на громака, як подумаєш, де той у бога низ, — волосся подереться вгору... А громак уже їде униз, усе вниз... холод проймає душу, на лобі піт виступає... Доїдеш до гребня гори, спустишся прожогом униз — тоді вже ніколи боятись... Дух захоплює, якась звіряча радість проймає тебе, — у тебе тільки й думки: коли б швидше, коли б швидше! Така саме думка пройняла й Чіпку, як він, прийшовши до пана в гості, спустився у комору з пашнею... Попорався як знав, вирнув — та й наткнувся на сторожа... Чи пан, чи пропав?.. На слизкій дорозі більше пропадає під такий час... Оже Чіпка не такої натури, щоб сам на сам звертав кому з дороги... Не звернув він і сторожеві, а кинув харчати під коморою — ледве живого...

Спить Чіпка. Совість, задобрена горілкою, його не мучила; страху він зроду не знав; пшеницю вергаючи, втомився та й спав у себе в барлозі, наче після тяжкої праці... Уже сонце встало; люди почали снувати по селу; а сон усе не випускає його з своїх цупких рук, ранком ще мов міцніше давить... А скрізь по селу, як у дзвони дзвонять — про крадіжку, про сторожа... Заворушилися, загомоніли: хто? як?

— Авжеж не хто, як не оті харцизяки! — гомонять люди, показуючи рукою в той бік, де Чіпчина хата. — Щодня п'ють та гуляють... за віщо? Хай спершу — гуляли на худобу того чортового сина, а тепер же — усе чисто пропив, матір прогнав... з чого ж його, як не красти?

Така поголобка дійшла до волості... «А що ж? може, й правда!» — міркують між собою волосні, — та зараз кинулись до Чіпки.

Прийшли на дворище, обійшли навкруги город, заглянули в хлівець, в загороду, — чи не приховано чого; голова навіть покорписав палицею гній, що залишився після коняки й корови... ніде нічого! Повернули до хати. Хата була засунена. Поторгав голова двері, — ніхто не озивається. Тоді підійшов під вікно, глянув у розбиту шибку: спить Чіпка на полу, аж хропе...

— Гей! ти! — гукнув голова. — Відчини! Чув? Чіпко! чи як тебе? Відчини!

Чіпка почув крізь сон чужий голос, поворухнувся, перекинувся на другий бік, замурчав та й знову заснув.

Один з соцьких зайшов за хату, підійшов до дірявого причільного вікна, сунув Чіпку під бік палицею. Чіпка кинувся.

— Кий там чорт штовхається? — питає спросоння.

— Відчиняй, злодюго! — гукає, розсердившись, голова. — Відчиняй, а то двері виламаю... гірше буде!

— А ти що за птиця? — питає Чіпка, протираючи очі. — Я тебе виламаю!!

— Бийте двері!.. — кричить голова. — В'яжіть його, злодюго!

Уразила така мова Чіпку.

— Ану, бий-бий... чи зуби будуть цілі?

— А чому ж ти не відчиняєш?.. Гайдамака!.. Ти сю ніч крав у пана? Ти сторожа

прибив, душогубе?..

— У якого пана? якого сторожа? — позіхаючи та потягаючись, питає, мов і не він, Чіпка.

— Не знаєш, у якого пана? Ти не знаєш, який у нас пан?.. Злодюго! Відчиняй!.. Ми тебе трусить прийшли.

— Трусить?.. Добре... Трусить... Що ж? іди трусить! — каже Чіпка, підводячись.

Незабаром дзенькнув засов — у хату увійшов голов з п'ятьма чоловіками соцьких.

— Шукайте... трусить скрізь! — гукає голова соцьким. Чіпка підпер спиною одвірки, стоїть мовчки, дивиться, що далі буде. Соцькі кинулись по всіх кутках, заглядали під піч, під піл, лазили на піч, перекидали на долівці солому... ніде нічого!

— Ведіть його у волость! — порядкує після тусу голова. — Та зв'яжіть, щоб не втік, бува!

— Ні!.. цього не буде, щоб я дався зв'язати... За що ти мене в'яжеш? — визвірився на голову Чіпка.

Соцькі з вірвовкою до Чіпки... Запалали в його очі.

— Гетьте, люди добрі! — крикнув він, рукою одвівши вірвовку... — За що ти мене в'язати хочеш — я тебе питаю?.. — до голови.

— За те, що ти злодюга, розбишака!.. Нічної доби заліз у комору до пана, чоловіка прибив...

— Хто бачив?

— Усі кажуть.

— Хто всі?

— Усе село каже, що ти з Лушнею, та з Пацюком, та з Матнею... Вас тільки чотири на все село й є, що день у день п'єте, гуляєте та розбишакуєте...

— Що п'ємо та гуляємо, то так; а що ми розбишаки — брехня!

— А за що ж ви п'єте?

— А тобі яке діло?.. Он — бач: добра було повна хата, а тепер — одна пуста зосталася!..

— Та що з тобою балакати? В'яжіть його! В'яжіть та ведіть у волость, та в город, та в тюрму... там з тобою побалакають...

— Стережіться, люди добрі, лихої години! — Чіпка соцьким. — Не слухайте отого старого дурня... Я й так піду, коли треба. Він дума, як голова, то й велика цяця?!

Голова, міг би, очима його з'їв, та гляне — Чіпка як огонь...

— Накидайте на його арканом! — кричить голова, штовхаючи соцьких... — В'яжіть його, бугая дикого!..

— Ось ну-ну! — грізно глянувши та зложивши кулаки, каже Чіпка. — Ось попробуй... От тобі хрест — голова на в'язах не всидить! За що ти мене в'яжеш, га? Хто бачив, щоб я крав або вбив кого?.. Коли у волость треба, скажи... Я сам піду... Ти думаєш — страшна мені твоя волость? Куди ж пак!! Ходім... Зараз ходім!

Та, захопивши шапку, скинув на плечі драгу свитину, що на полу була розіслана замість постелі, перший вийшов з хати... За ним слідом голова й соцькі.

У волості Чіпка застав уже товариство: по них ходив писар з другими соцькими.

Зібравши всіх докупи, голова поміркував з писарем та й позапирали їх у чорну — поки приїде становий.

Мотря того лихого дня прокинулась, ще тільки стало на світ благословитись. Ще все село спало, а вона прокинулась.

— О-ох! щось мені не спиться... так погано спала, так погано! Та сни такі недобрі верзлися, — хвалиться бабі. — На серце наче хто камінь навернув...

— Та то воно від думок! — утіша її баба. Мотря помолилася богу, умилася й сіла за гребінь — сумна, зажурена.

Через годину, а може, через дві, — сонце вже піднялося, — увійшла в хату сусіда — Хівря Дмитренчиха. Поздоровкалась.

— Чували новину?

— Яку?

— Сю ніч пана обікрадено. Щось дуже багато забрано... й сторожа прибито... чи й доживе до вечора...

— Господи боже! — шепче Мотря, зітхнувши.

— А оце вашого, Мотре, повели у волость... або й не повели, а він повів... Сам уперед іде, а ззаду голова з соцькими... А він їм щось так вичитує, так вичитує!..

Як почула це Мотря, поблідла на виду, заткнула в мичку веретено та мутними очима дивилася на Дмитренчиху: жаль, досада і разом страх виглядали з її жовтих очей... А далі не видержала — залилася сльозами:

— Сину ж мій, дитино моя! краще б я тебе у землю своїми руками зарила, ніж отаке чути про тебе!..

— Та чого ти, Мотре, так себе мучиш? — обізвалася баба. — Може, то ще брехня. Мало на кого набрешуть?

Не чує Мотря утіхи — плаче... Далі устала, накинула на плечі стару кожушанку і, згорбившись, боса, вийшла з хати.

— Куди ти, Мотре? — питає баба.

Ні слова Мотря — пішла, зігнувшись, мов не до неї річ. Тяжка печаль одбирає і слух, і мову.

Сусіда, — ще молода молодиця, — якимось болізно усміхнулася, зглянувшись з бабою і нічого не сказала... Тихо та важко стало у хаті, як у льоху... Бабина онука Христя, — дівка сімнадцяті літ, — низенька, некрасива, чогось важко зітхнула на всю хату; зітхання те так і загускло, так і окрило всіх... Голова у кожної схилилася; очі вниз потупились... Кожна щось думала сама про себе...

— Що то — мати! — через скільки часу глухо промовила баба... — її зневажають, з хати виганяють рідні діти, а їй усе-таки шкода!..

Ні сусіда, ні онука нічого не одмовили, тільки ще сумніші стали.

Мотря майнула аж у волость. Чіпки вже не застала: посадили у чорну. Як сова, згорбившись-скарлючившись, ходить вона кругом чорної; поглядає на невеличкі залізом перевиті віконця, — та плаче-плаче... «Хоч би мої очі його побачили! Хоч би мені одно слово від його почути! Хай би я знала: чи правда тому, що люди кажуть?..» Стала вона прохати соцького, щоб пустив до сина. Соцький не пускав...

— Голова приказував — нікого не підпускати, не то що... аж поки не приїде становий...

— Я на одну хвилину, мій голубе! — молить Мотря.

— Не можна, матусю, і ключ узяв з собою... Походила Мотря ще коло чорної, поплакала ще трохи та й пішла додому, сумніша, ніж сюди прийшла. Давили її жалісні сльози; жаліла вона й на голову, й на пана, жаліла й на соцького; жаліла на увесь мир — на панів, що давлять мужиків, на мужиків, що пруться в пани... Материне серце заклекотало прокльонами на увесь світі. Жаль у материнім серці не має спину, не знає угаву...

А Чіпці з товариством — байдуже! У чорній завели жарти.

— От, не знали де виспатись! І тихо й безпечно... Спи собі, — соцький стереже, щоб, бува, хто не вкрав...

— Якби сюди горілки з піввідра, — одказує Матня, — то хоч би й довіку сидіти...

Попивав би потроху, заїдав варениками та спав...

— Де б же ти взяв? — питає Пацюк.

— Голова б приніс... він з людей надрав, а нам — оддав!

— Сподівайся, поки опухнеш з голоду й холоду, — увернув Лушня.

— А справді холодно... От би погріться! — знову за своє Матня.

— Грійся — в тісної баби!

— Цур їй!.. Якби горілка... То й баби не треба!

— А мені якби дівчина, — каже Лушня.

— То й я б до тебе пристав у прийми, — шуткує Пацюк.

— А знаєте що, братця? — не слухаючи їх розмови, каже Чіпка. — Як тільки розв'яжемось з цим ділом, у першу ж ніч голову обшхрати... Та не так, як пана... а он як! Хай знає, погань, що він не хто-небудь, а наш брат Савка — тільки що наздирав з бідоти, дукачем став... Тепер, бач, у пани лізе, кирпу гне...

— Добре! їй-богу, добре! — провадять усі в один голос. — Як липку, облупимо... Та й писаря завряд...

— А то — дивись пак: хотів мене в'язати! Я тебе, — кажу, — сучого сина, як зв'яжу, то й довіку не розв'яжешся!

— Та ну-бо... так і сказав?

— Їй-богу! А за що він мене в'язати сікається? Ти спершу докажи, що я там був, а тоді вже — й на віршовку... Страхав тюрмою... Побачимо, — кажу, — хто там перший буде: чи безневинний бідак, чи багатир, що сирітське добро заїдає.

— Що ж він? — питає Лушня.

— Мовчить, пуздрата собака, мов не до його річ...

— Ну, а розкажи нам, — обізвався Пацюк, — як ти упорався з сторожем... то теж чоловік ручий.

Чіпка став широко розказувати, як він поліз у комору, як наткнувся на сторожа, як борюкався під коморою, поки той не захарчав...

— То ти таки добре його попом'яв?.. — питає Лушня.

— Та знатиме, що в добрих руках побував... Як насів, то тільки стогне — уже й не

кричить, як спершу, а тільки стогне...

— От і пропав чоловік! — каже Пацюк.

— Хай не лізе, куди не слід! — одказав Матня за Чіпку.

— І то правда, — закінчив річ Лушня та й зітхнув. Усі замовкли. Мовчав і Чіпка.

Швидко послули. На другий день приїздить становий. Кликнули Чіпку. Становий давай його розпитувати.

— Знать — не знаю, відать — не відаю! Я, — каже, — чотири дні уже й з хати не виходив.

Покликали других. І ті те ж саме: не знаємо, вперше чуємо!

Одвели їх знову у чорну; знову замкнули на замок двері. Становий поїхав, а їх звелів ще кріпше держати, щоб не дали, бува, дьорки.

Сидять хлопці день, сидять другий, сидять і третій. Їсти їм дають... чого ще? Лежать собі, висипляються та точать один одному баляси з баяндрасами, а іноді й правду розказують, пригадуючи кожен свої пригоди. Один Матня сумує.

— Чого ти, Якиме, журишся? — питають його. — Та хай увесь мир зійдеться та докажує, то й то нічого не вдіє: не були й не знаємо нічого... от і все!

— Та не в тім, братця, сила, що кобила сива! А ось уже четвертий день, як горілка в роті була... аж уха попухли...

Сміх та регіт піднявся у чорній від такого тяжкого суму, а Яким знову за своє:

— Сміються?! І якого біса їм смішно?! Хіба неправда, що уха попухли?.. Йй же ти богу, поробилися як вареники завбільшки... А їм смішно!!

Чіпка аж за живіт береться та регоче:

— О-ох... ох!.. о-ох, лихо!.. уха попухли!! Як вареники... ха-ха-ха! О-ох! Дай хоч дух перевести, а то помру зо сміху! О-ох, ох!

Матня одвернувся від товариства, насунув шапку на очі, ліг черевом униз на долівці...

Цілий тиждень просиділи хлопці у чорній, аж поки з города не приїхав слідователь та не повипускав.

— Глядіть же, хлопці, не забувайте!.. — гукнув Чіпка з дороги, прямуючи з чорної до свого двору.

— Добре... не забудемо! — відгукують ті, окриваючись в улиці, що вела напрямки в шинок.

На другий день голосила по селу чутка, що прошлої ночі якісь страшидла, у білих сорочках, у чорних бородах, з носами, як крючками, з одним оком у лобі, як у песиголовців, убрались до голови в хатину, де він спав і куди ніколи нікого не пускав, зв'язали голові руки й ноги, накрили кожухом, забрали велику силу грошей — та й були такі...

Загвалтувало село від краю до краю: пішли суди та пересуди та поговорка... Настала робота язикам — і дебелим чоловічим, а надто гострим та довгим жіночим...

— Це, видно, господь його карає за безневинні сльози! — як сокирою, рубає одна жінка серед цілої юрби сусідок. — Просився торік мій чоловік, щоб записали у виселенці... не записав! Оце ж йому за те! Коли б ще й писареві... П'ять карбованців зідрав... живцем зідрав... останні зідрав... Казав, запишу... на казенний кошт вирядять...

землі щось десяти з тридцять дадуть... а тепер — так! І не записав, і гроші пропали... щоб йому добра не було!

Це так гомоніли одного ранку. А на другий — чутно: писаря ограбовано! Руки йому вірьовками до ніг поскручувано; натушковано на його зверху кожухів, подушок, — так що як витягли його, то піт у три ручії лле, а сам — мов рак печений...

— Якби, — каже, — ще хоч з півгодини так пополежав, то задавився б!

— Хто ж то такий? — розпитують його.

— А чорт його знає! Якись татари — не татари, не по-нашому розмовляють; та сміються, вражі сини, та вонючі!

— Оце так!.. Ну, тепер, — каже йому голова, — один одному сміятись не будемо. Тільки мені щось чудно: й до тебе три, й до мене три... До мене ж такі марюки, що як глянув, то й умер; а до тебе, кажеш, чи турки чи татари... Воно тут щось є... Я догадуюсь, що це воно, та мовчу, поки що... Ось ходім лиш до волості!

Пішли до волості, а дорогою усе щось один одному говорили: чи то радились, що його робити, чи жалілися, що їм роблено... А люди їх так очима й проводять та як у дзвін дзвонять про крадіжку... І знову всі показують на Чіпку з товариством.

Оже як не питали, як не шукали — нічого! Уже головиха з писарихою їздили кудись у село до циганки-ворожки. Набрехала вона їм і про чорнявого, і про білявого, взяла по полтнику з кожної, та тільки всього... Потрусили ще раз Чіпку — нічого не знайшли... Пропало!

Діждавши неділі, голова закликав батюшку, одслужив молебень, освятив воду, окропився — та після того вже годі й запиратися...

Запалив Чіпка рай тихого щастя у Грицьковій хаті та й покинув куритися...

Христя звідала на своїм віку нетрохи нужди та лиха через людську неправду... Дозолила вона їй до самих живих печінок... Часто й густо вона думала: чи вже людям не можна жити правдою?.. А як би добре було, коли б усі жили по ній!.. Чому ж вони не живуть нею?.. Думки Христині розбивалися об житечні підстави, як хвилі об кам'яні береги... Серце в неї щеміло; душа допитувалась: чи правду вона думає?.. Коли це — ні відсіль, ні відтіль — десь узявся п'яниця, харцизяка і загукав про те саме... Не тихим, слабим голосом, не жіноцьким хибливим почуттям, а криком болячої душі, дужою міццю зіпонував гайдамака те саме! Грицько її, добрий її Грицько, ніколи нічого такого не казав, не натякав навіть... Чому?.. Чіпка, що казав, усе те правда, свята правда... А Грицько — мовчав... Ні! тут або щось не так; або щось не те... Так часто думала сама собі Христя.

Пригадуючи гострий погляд, сміливий вид Чіпчин, вона тремтіла: боялася його...

Стала Христя зовсім інша й до Грицька. Ласка, з котрою кожна жінка виходить на спірку з своїм іноді й геть-то крутим чоловіком, котрою завжди побиває його, та сама ласка — як став помічати Грицько — зробилася неширою, холодною... Грицько помічав, як Христя стала мов нехотя прихилитися до його — немов себе неволила.

Оце іноді заманеться йому, як молодому чоловікові, пожартувати з жінкою. Сумно дивитись на його зачепи! Христя якось болізно усміхається до його, мов кризь сльози

слова йому ронить... Грицька то в жар укине, то наче холодною водою обдасть.

— Що з тобою сталося, Христе?

— Що ж зо мною сталося?..

— Якась чудна ти стала... невесела, небалакуча... мов чого недостає тобі... Чи ти чого сердишся?

— Чого ж би я сердилась?.. на кого? скажи, бога ради! А що мені невесело... То не вік же дівувати! Не на те ж ми бралися, щоб сміхи та жарти заводити... Треба про все подумати, та й...

— Та й що?.. — Грицько глянув на неї — і догадався. — Коли ще те буде? Де те теля, а ти вже й з довбнею! — закінчив, усміхаючись...

— Та воно вашому братові не що...

— А вашому... чого журитись?

— Того... І я сирота, і ти сирота, ні батька, ні матері немає ні в кого... А під той случай — знаєш?.. Якби своє, то воно б і порадило, і доглянуло усього; а то — не дай, боже, чого! — чужі й кутки рознесуть...

Христя заплакала.

— От коли зібралась батьків оплакувати! Нехай собі со святими спочивають, коли померли; а нам, кажу, все-таки нічого журитися...

То була пора, коли Христя почула себе матір'ю, з її думками, з острахами, сумом, сльозами... Дарма Грицько утішав її, дарма хотів розважити. Христя сумувала, журилася, а часом сама собі гірко плакала... Одно до одного — й журба Христіна ширшала, вищала, глибшала... Грицькова рада нічого не вдіяла.

Грицько сердився, став гримати на Христю — чого вона все журиться. Не помагало: Христя не кидала свого суму. Тоді сам Грицько став журитися, став роздумувати, давай нишком помічати за Христею... І помітив, що Христя чогось ховалася з своїми сльозами, наче соромилась його... Злякане Грицькове серце догадалося. Оже він мовчав: боявся зачіпати, боявся тушити той вихоть, що курів у його хаті... «Може, сам собі потухне, — думав він, — а може, сама вона залле його... сльозами». Одначе думка про це не давала Грицькові спокою. Вона йому нагадувала, з якою охотою бралася Христя помагати йому довести до розуму той хліб, що Чіпка подарував, як вона його вихвалювала, як раяла zostавити на насіння «добре жито»...

Дивлячись на сумну Христю, думка Грицькова, знай, верталася та й верталася назад у той лихий день, коли Чіпка сповідався у їх хаті... Грицько не помилявся, що палка розмова Чіпчина запала глибоко у душу Христі, що його грізна, а разом люба постать, коли він кричав, світячи очима: «А правда де? де її поділи?» — кинула жарину у жалісне жіноче серце... Все те він бачив тепер своїми очима, чув своїм серцем — та боявся назвати словами... Він ще тоді, у той лихий день, побачив, що Чіпка справді якийсь неабиякий чоловік; він знав ще тоді, що Чіпка казав правду; він навіть згоджувався з ним у думці, хоч і перечив у словах... А слова ті — як та завірюха, вривалися прожогом у душу, перевертали в голові думки, розбуркували у серці почуття. Грицько бачив: Чіпка хоч кого підхилить під себе — і боявся... боявся за Христю: йому нікому не хотілося оддати свою добру, свою любу Христю!.. Часем темної, довгої ночі Грицько не спав і на волосину: усе

придумував та пригадував, що б його перед жінкою вивести таке, щоб звихнути Чіпчину правду... Думав — та не надумав, а тільки більше та більше мучився...

Аж ось тепер — скільки поговору! Грицько зрадів, кинувся на його та давай поділятися з Христею.

— Чи ти чула, Христе, про нашого праведника? — ускочивши в хату на другий день після крадіжки у лана, питає він жінки.

— Про якого праведника?

— А про Чіпку?.. Ти чула, як він тут за правду розпинався, а он що вийшло?!

— Що ж там таке?

— Пана обікрав... сторожа прибив... чого доброго, досі богів і душу віддав...

— Невже?! — дивлячись пильно на його мутними очима скрикнула Христя — і пополотніла, оторопіла.

— Їй-богу!.. Тепер у чорній сидить... Он воно які люди бувають! Подумай: на крадіжку, на душогубство пустився?!!

— Господи! мати божа! який тепер світ настав... — ледве вимовила Христя та й перехрестилася... — Та хіба воно й тоді не видно було, що з його добра вже не ждати, — закінчила вона.

Грицькові це — все одно, що по губах медом. Після цього давай він ще гірше розписувати Чіпку перед Христею, немов самого лютого ворога, а не колишнього свого товариша.

Як Чіпку випустили з чорної, Грицько перший приніс Христі звістку, що, мов, викрутився харцизяка, вибрехався! Як стали гомоніти по селу за голову й писаря, Грицько уп'ять перший сповістив про це Христю і Христом-богом присягався, ще те діло не втікало Чіпчиних рук.

— А моє серце ще тоді щось недобре віщувало, — одказала на його присягу Христя. — Знаєш що, Грицьку? Чи не віддати б нам його жита? Ще — чого доброго — коли-небудь уночі прийде та й заріже за жито!

— Ото, хай бог милує! — захопивсь Грицько. — Ні, він, Христе, не такий уже, щоб за те, що сам віддав, та й зарізати.

— А коли при нужді та п'яний?

— Він швидше прийде правити грошей... Отоді, як прийде, я йому й віддам жито... Та й то навряд!

Отак собі побалакали — і в Грицька наче од серця одлягло. «Ну, — сам собі міркує: — тепер уже не вернеться те... не так я його підцюкнув!»

Оже Христя все-таки не стала веселою. Вона ще дужче хапалася за свою думку... «Коли такий чоловік отаке робить, що ж уже другі???»